

Skade i eet Aar skulde overstige 2 Mk. pr. Rd. af Kommunens samlede Hartkorn, bliver Halvdelen af det Overskydende at udrede af Antirepartitionsfonden. — Hvad Betalingen for Taxationsforretningen angaar, da synes Lovforslagets Bestemmelse om 2 Rd. for hver halve Dag til hver af Taxationsmændene os ikke heldig, idet jo i Reglen Landbygningernes Brandforsikrings-Taxationsmænd skulle benyttes, og Betalingen for Taxationsforretninger for Landbygningernes Brandforsikringselskab kun er 1 Rd. Derved vilde det ske, at de samme Taxationsmænd fik en Betaling af 2 Rd. for den ene halve Dag og af 1 Rd. for den anden halve Dag. Derfor forekommer det Flertallet, at det vilde være rimeligt, at Betalingen, navnlig for Landets Vedkommende, blev sat til 1 Rd., saaledes at den bliver ens i begge Tilfælde. — Dette er i det Væsentlige, hvad jeg for Dieblittet har at sige, og jeg skal nu overlade til det ærede Thing, hvad det vil gjøre. Det er ikke noget Livsspørgsmaal, om Loven bliver vedtagen eller ikke. Der synes at være den Ulempe ved den nuværende Tilstand, at den enkelte Mand kan komme til at lide Skade. Jeg veed, at der for ikke længe siden var en fattig Mand, der led Skade paa sin Have og Bænge og isølge Brandpolitiloven søgte at faae denne Skade erstattet, fordi den hørte med til Brandstaden; men da han saa skulde have denne Erstatning, var der Ingen, der vilde give ham den, fordi der manglede Lovbestemmelser derom. Det forekommer mig, at det vilde være hensigtsmæssigt at have Bestemmelser, hvorved saadanne Folk kunne faae erstattet den Skade, hvorefter der her er Tale.

Sørensen: Som det ærede Thing vil se, er der et Mindretal, som tilraader at indskrænke Loven til kun at gjælde for Kjøbenhavn, og Grunden til, at vi gjøre det, er den, at vi maa anse det for urigtigt at lade Loven gjælde for Landet, idet vi gaa ud fra den Forudsætning, at man netop kan sikke mod den Skade, som kan ske paa Marker, Haver og Hegn; at saadan Skade ikke kan forsikres, derpaa har navnlig Flertallet støttet sig, efter vor Mening, og derpaa har det bygget sin Tilraaden til Vedtagelsen deraf. Det er nu en Gang bekendt, at man kan sikke f. Ex. mod Hagelstade og al den Slags Skade, og vi kunne ikke se, hvad der er i Beien for, at en allerede bestaaende Assuranceforening forsikrer imod den Skade, der her er Tale om. Igaar fik jeg af et æret Medlem fra Falster at vide, at der paa Falster netop i en Løspresassuranceforening forsikres mod al den Skade, som der her er Tale om; og naar det er Tilfældet, saa kunne vi jo her komme til at gjøre Indgreb i private Selskaber, og saa kunne en Del Medlemmer af Selskabet, som sikres paa den Maade og betale Præmie til Selskabet, komme til baade at tilsvare deres egen Er-

statning og betale for den Skade, som sker i Kommunen, og det er urigtigt. Det er Grunden til, at vi maa fraraade at udvide dette Lovforslag til Landet; og det ansøgte Exempel viser jo, at den omtalte Skade kan forsikres. Paa den anden Side skulde vi heller ikke være uwillige til at følge Flertallet, naar det i det Hele taget var mulig ved Lovbestemmelsen at faae en ligelig Fordeling; men det er i Grunden aldeles umuligt. Man maa nemlig gaa ud fra, at der til den Verdi, man faar Sikkerhed for, ogsaa maa svare en forholdsvis passende Præmie. Naar man vil betragte Forholdene paa Landet, saa vil man overbevise sig om, hvor forskellig den Skade kan være, der anrettes paa de forskellige Steder. En Eiendom kan ligge saaledes med Græve og øde Marker udenom, at der ved Udebrand neppe sker Skade for 1 Mark, medens andre Eiendomme ligge omgivne af kostbare Anlæg, hvor der da anrettes Skade for flere hundrede Daler. Naar man nu tænker paa den Maade, hvorpaa Kommuneforsikrerne udredes, saa vil man se, at der vil fremkomme meget ubillige Forhold. Det er f. Ex. ikke sjelden Tilfældet, at der er mindre Boliger, hvor f. Ex. rige Kapitalister bo, der leve af deres Penge; disse Boliger ere omgivne af praktfulde Anlæg, de svare kun et lidet Bidrag til Kommunen, men opnaa dog meget stor Sikkerhed af Kommunen; det er jo i Reglen Tilfældet, at den mindste Del af Kommuneforsikringen hviler paa Formue og Leilighed, men den største Part paa Hartkornet. De største Anlæg findes i Almindelighed ved Herregaardene; der er ganske vist ogsaa meget Hartkorn; men det er ikke saa sjældent, at Godseieren bor borte — navnlig gjælder dette for Sjællands Vedkommende — saa at der ikke er Tale om at tage Mere, end hvad angaar selve Hartkornet. Til Formue og Leilighed bliver der kun taget lidet Hensyn, saa det er en Selvfølge, at Byrden ikke kan fordeles ligelig. Hvis det ikke var muligt at forsikre denne Skade, saa kunde vi dert finde en Grund til at lade denne Lov gjælde for Landet; men naar man ikke har fundet Anledning til tvungen Forsikring for Bygninger, lige saa lidt som for Løspres, saa maa vi ogsaa holde paa, at det er urigtigt at paalægge hele Kommunen en saadan Forsikring. Desuden vilde det vække ikke lidet Uvillie, idet den Skabelidte paa mange Maader er henvist til de andre Beboeres Hjælp, og det saaledes undertiden kan være særdeles vanskeligt for ham at gjøre sine Forbringere gjældende uden at gjøre sig større Skade derved. Paa Landet trænger den One saa meget til den Anden, at den, der er skabelid, derved kan afholdes fra at gjøre sine Krav gjældende. Altsaa fordi Kommuneforsikrerne ere saa ulige fordelte, i Forhold til Sikkerhedens Størrelse, er det urigtigt, at denne Lov skal udvides til Landet, og derfor tilraader jeg det ærede Thing at vedtage det Endningsforslag, hvorved Loven vil indskræn-